

Kemal ÇEBER
Mülkiye Başmüfettişi

Kral ile Muhtar

Başlığın Keloğlan masallarını andırıldığını farkındayım. Zaten her Mülki İdare Amiri (MİA) mesleğini masal kahramanlarından esintiler şeklinde yapmaz mı? Her tayinde evinden, annesinden ayrılan ve bilinmeyen bir memlekete, bilmediği sorunlarla boğuşmaya giden Keloğlan değil miyizdir? Huzur evleriyle, çocuk yuvalarıyla, muhtaçlara yardımlarla ilgilenirken Yunus ya da Mevlana gibi düşünmez miyiz? “Ben Bolu Beyi’yim” diyen ceberutlar çıkınca, kamu yararına inanıyorsak “ben de Koroğlu’yum” diye kafa tutmaz mıyız? Nicelerimiz “Yalova Kaymakamı” gibi anılarla Nasrettin Hoca’dan izler taşımaz mı? Hastane, okul yaptıracağız diye Deli Dumrulluk yapmaz mıyız? KÖYDES gibi işlerde dağları delen Ferhat biz değil miyiz? Zaten bu kahramanların masalları da bizimle aynı topraklardan, Anadolu’dan, aynı insan kaynağından, aynı şartlardan mayalanmış değil midir?

Her MİA hizmet ettiği halkı için bu kahramanlardan kesitler oynar mesleğinde. Kendisi için ise bizden olmayan bir kahramanın rolüne bürünür, Sindrellacılık oynar, sorunsuz ilçe, sıkıntısız vali, 6400 gösterge, iyi lojman, merkezde ise iyi olmasa da lojman vs. der ama bu kahraman özüne yabancı olunca bu rolü beceremez, cüzdan- vicdan diyemez, yürüyemez, ağlayamaz, istemeye değil vermeye keser rolünü.

Böyle devasa bir anı kaynağımız olmasına rağmen MİA’lar olarak (ben dahil) anı anlatmayı, hele hele yazmayı sevmeyiz, “bunu yaptım” demeye haya ederiz ya da o kadar çok yaşarsınız ki hangisini yazalım diye düşünürüz.

Ama son günlerde “MİA ne iş yapar?” tarzında köşe yazıları ve sohbetlere

tanık olunca, bir şeyler yazmak ihtiyacı hissettim. Bize, elinde krem kutusu ile makama gelip; “Doktor ağzımın yarasına bu kremi verdi ama iyi gelmedi. Sen onun amirisin, bir bakıver” diye doktorluk; tünel, köprü, yol baraj inşaatlarında mimarlık, mühendislik, müteahhitlik; tarlasında, bağında, bahçesinde çiftçilik yaptıran halkımızdan bihaber insanlara anılarla mı, kahramanlarla mı cevap verilir bilmem ama ben bir anımı özetleyeyim, alması gereken alsın alacağını.

2004 yazıydı, Burdur’un Gölhisar ilçesi kaymakamıydım. Belçika Veli-aht Prensi Philip’in, Ankara ve İstanbul’daki resmi temaslarından sonra, Belçikalı üç Bakan ve kalabalık bir işadamı heyeti ile Burdur’u ziyarette geleceği, Burdur’u ve Ağlasun İlçesi’nde bulunan Sagalossos Antik Kenti’ni gezceği söylendi.

Gölhisar, Burdur’a 110 km. mesafede ve Fethiye tarafında olunca, Sayın Valim Can DİREKÇİ arayıp, “Programın organizasyonu ve koordinasyonundan sen sorumlusun, hemen toparlan Burdur’a gel” deyinceye kadar ben de programı uzaktan izleyeceğimi düşünüyordum. Ancak bu emir üzerine mecburen Burdur’un yolunu tuttuk. Burdur küçük vilayet; Ankara ve İstanbul’da aynı programlar beş yıldızlı lüks otellerde rahatça yapılırken, biz Burdur’da yana yakıla dil bilen garson, VIP araç vb. aramakla meşguldük. Neyse; her şeyi hallettik, programı Belçika Büyükelçiliğine

faksladık. Öğlen için yemek programlamıştık. Bir ara telefon çaldı. Sekreter, Büyükelçilik Özel Kalemî Lâl Hanım arıyor dedi. Lâl Hanım; “Sayın Kaymakamım, Haşmetmeapları program için teşekkür ederler, ancak herkesle görüşebilmek için, mümkünse öğlen yemeğini kokteyl olarak arzularlar” dedi. Eh bize de; “Haşmetmeaplarının arzuları, bizim için emirdir” demek düşü.

Biz programın diğer detaylarını görüşürken, cep telefonum ısrarla birkaç kez çaldı. Lal Hanım, benden telefonda bir dakika beklememi rica ederek başka birine bir şey sormak için müsaade isteyince, ben de diğer elime çalan cep telefonumu alıp, açtım. Telefonda Gölhisar’ın en uzak köyü olan Yeşildere’nin Muhtarı vardı. “Hayırdır Muhtar?” diye sorunca, “Sayın Kaymakamım, dün otuz koyun kayboldu, hala bulamıyoruz, Jandarmayı aradık gelen olmadı...” diye anlatmaya başladı. Muhtara koyunların nerede kaybolduğunu sorup gerekli talimatları vereceğimi söyledikten sonra telefonu kapattım. Bu sırada diğer görüşmesini bitirip açık olan telefona geri dönen Lâl Hanım “Kaymakam Bey! Koyun? Jandarma?” diye şaşkınlıkla sorunca durumu kendisine özetledim. Şaşkınlığı bir kat daha artmıştı.

Neticede, Kral’ı krallar gibi muhtemem bir programla ağırlayıp uğurlarken, kaybolan koyunları da bulup, köylülerimizin duasını aldık vesselam.

Mülki İdare Amirliği mesleği budur işte: Bir elinizdeki telefonla, Kral ve heyetinin programını hazırlarken, diğer elinizdeki telefonla, bir dağ köyünün muhtarıyla kaybolan koyunları konuşursunuz. Arasını siz doldurun, başka ne iş sığarsa.

Var mı ötesi?